

DIRECCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Cadena de Cort, núm. 11.—PALMA.

Farisaisme modern

No se poren llegir els Sants Evangèlis sense tropessar á cada passa ab una casta maligne d'inimichs de Cristo, que foren ja durant sa vida mortal del Bon Jesús uns dels objectes preferents de les seues mirades y atencions, la rassa dels Fariseus. Se vestían de pell d'aueya, però no eran sino llops devoradors: feyan consistí tota la seua virtut ab les apariencies y amagavan les realitats. Eran *sepulcres blanquetjats*, com los deya Cristo encês ab el zel de la seua salvació, però que de dins no contenían sino ossos y corrupció. Feyan les seues llimosnes á so de trompeta perque tothom s'en temés; posavan les seves cares tristes quant dejunavan perque fos alabada la seua penitencia y mortificació. En los convites y reunions cercaven sempre els primers puestos. Vat aquí ab poques paraules retratats á molts de Cristians y catòlics que avuy s'usan.

El farisaisme d'en temps de Cristo dura en el nostro sigle. «Mala herba may mor» diu l'adagi mallorquí; y sinó passêm revista á n'el mon y en vorem més que no 'n voldrem.

Mirau aquell gran senyor, qu'habita un de aquets suntuosos casals, que nostron sigle ilustrat sab construí en mitx de les capitals. Patjes y criats y cotxés y sedes y or, res li falta. Afectat de fer llimosna no poren dí que no heu siga. Aná á sentí els sermons y sobre tot á certes funcions religioses ahont puga ocupá un puesto distingit, això si que li agrada. No faltará cap día á ses Coranta Hores. Será membre de tal Associació ó germanadat. Però ¡ay! si penetrau dins aquell cor; si destapau aquell sepulcre tan blanch y hermós de part de fora! tal vegada hi trobareu molts d'ossos y podridura, molts de vicis y corrupció. Es un fariseu. Los bens tant sols los ordena á conquistar aplausos y honors. Doná una llimosna á un caixonet d'un Sant, que el públich no ho haja de sebre, no li fá. Secretament, y á vegades no tant secretament com convendria, te y manten objectes vils de les seues més baixes passions, y ab un vernís de religió vol passá per un homo dels més honrats. Es el fariseu del nostro sigle.

Mirau aquella senyora tan bona, que no deixa la comunió general de cada mes, qu'estará, si importa, á una Associació de caracte piados, afectada ferm d'aná á visitá la Sanch y ses Coranta Hores; però si mirám l'altra part de la medalla vorem que no fa cas ningun de dú les seues fiyes al Teatro, y no á una funció d'aquelles *que no hey ha res que di*, com solen alegá per descárrech (encare que es molt cuestionable qu'avuy s'en doni una, en que no hi tenga res que dí ni sa bona moral, ni s'honradês cristiana) y també vorem com les sementetjan pel camí de la vanidat y de la mentida, volguent així encendre un llum á S. Miquel y l'altre al qu'está baix de sos peus, y les vorem com troban que dí á n'aquell predicadó ó confés, qu'es un ecsagerat perque los ferá nes viu; y les voreu arreglá tota l'Espanya y el mon enter, judicant y fallant sobre tot y de tothom, tenguent els ulls cluchs per veure la brossa ó milló dit, la inmundicia de son cor.

Vat aquí un altra tipo dels fariseus d'en temps de Cristo.

A n'aqueix dos tipos, que á molts retratan, los diu avuy Jesús per l'Evangèli que si la seua justicia (virtut) no es més pura y verdadera, que la que practican, no entrarán de cap manera á n'el reyne de los cels. Deu mira al cor; de res serveix que el cos estiga net, si el cor está brut; á n'els homos s'els pot enganá; á Deu, nó. Dorada siga de part de fora, lector volgut, la copa que presentis á Deu, però de balsam de puríssim perfum siga plena y per tú será sens dupte el reyne de los cels.

Així t'ho assegura en nom de Deu

FRA PERE.

SANTS Y FESTES DE LA PRESENT SETMANA

- Día 9. Dilluns.—S. Cirilo, bisbe.
- Día 10. Dimars.—S. Cristofol, mr.
- Día 11. Dimecres.—S. Pío I., papa y mr.
- Día 12. Dijous.—S. Juan Gualberto, abt y fund.
- Día 13. Divenres.—S. Anacleto, papa y mr.
- Día 14. Dissapte.—S. Bonaventura, bisbe y dr.
- Día 15. Diumenge ✕ —S. Enrich, empdor.

CIUTAT MALSANA (*)

Laboro, as, are.

II

SEGONS estam informats el Sr. Riera digué, en resumen:

I. El sanatjar Palma es de necessitat imperiosa.

II. La realisació d'un pla sanitari disminuiria la mortalitat d'aquesta població, en número de 300 individus.

III. Es precisa la forsa de l'opinió popular per la propaganda en pro de l'Higiene pública.

IV. La basse del sanatjament de Palma, ha de ser un escrupulós y rahonat estudi no sols de la mortalitat, sino també de la morbolitat; trabay que l'haurian d'emprender els senyors Metjes Municipals.

V. Evitar les diversidats de criteri, en la manera de procedir, y armonisar l'anteprojecte amb los progressos de l'Higiene; sobre tot, que tan gran y desitjada millora, no sia una aspiració de partit ó bandería política, sinó el resultat dels desitjos y dels esforços de tot el poble y dels seus sucessius administradors.»

De més á més, per corroborar aquestes afirmacions, diuen que digué:

«Abundantes y bien canalizadas las aguas potables son en una población, en vez de manantial de vida y salud, pernicioso fuente de enfermedades si un alcantarillado perfecto ó un correcto sistema de expulsión del escremento no responde con un facil desagüe al excesivo ingreso de liquido, como por lógica reciprocidad será pernicioso también todo sistema de alcantarillas sin agua abundante que impida los estancamientos de materias.»

«Pero aun establecidas buenas alcantarillas y canalizada el agua, hubiéramos retrocedido en el saneamiento de Palma, si á la vez no se realiza su ensanche en forma que permita á su atmósfera urbana pureza constante, y suprima cifras parciales de su hacinamiento incompatibles con todo sistema de saneamiento; precisa reformar las habitaciones armonizando su constitución Higiénica privada con las nuevas leyes vigentes de higiénica pública; precisa conseguir higiene y limpieza en la vía pública con medios un tanto más eficaces que los bandos y las circulares de la Alcaldía, y precisa reglamentar los servicios higiénicos administrativos con mayor sugestión á los cánones higiénicos establecidos; precisa que se drene el subsuelo de la urbe enormemente infecto por las filtraciones pecantes de tantos siglos de vida anti-higiénica.»

«Y estando constituido el saneamiento de Palma por tantos elementos y debiendo algunos de ellos, cuando no todos, ser creados por completo y como quereis que quepa el realizarlo como lo vamos haciendo, con iniciativas variadas, con criterios diversos, con empujes intermedios y sin saber á punto fijo donde vamos . . . . .»

Así como resulta, el camino en cuestión, un laberinto, así resultaría nuestro saneamiento un inhabil conjunto de instituciones, higiénicas quizás todas ellas higiénicas pero sin posible armonía que aseguresse el objetivo; algo como una orquesta numerosa compuesta de virtuosos, pero sin batuta que los dirija y sin acuerdo prévio que señale la pieza musical á interpretar.

Precisa proyectar de una vez todos los elementos de la reforma y acordar el medio ordenado de realizarlos.

Población que á esta racional fórmula se ha sugetado, ha visto ser su saneamiento un hecho en tiempo relativamente corto, con gastos relativamente modestos y con éxito en absoluto positivo.»

Poques paraules afagirém per dirhi la nostra,

(*) No havent pogut assistir á la segona conferencia que día 8 del mes passat, D. Bernad Riera llegí en el Colegi Mèdich Farmacèutic, mos n'hem enterat p'els diaris, y anám á dir quatre paraules á fi de completar lo que exposarem, dant conte de sa primera, en lo n.º 175 d'aquest setmanari.

ja que tothom, avuy, seguint la moda, hi posa sa cuyerada d'espices dins s'olla de caragols de ses reformes higièniques, in fieri, á Palma.

Acordes en tot quant ha manifestat el senyor Riera, desde fa molts d'anys, hem predicat que es hora y passa d'hora lo de conduhir aygos bones y abundants y distribuirles á pressió; lo de fer correr cap á mar tots els escolims que, desde el temps dels moros, tenen enfitada y podrida sa llitera de terra demunt hont jauen les habitacions de Palma; y sobre tot lo d'oretjar els casulls y carrerons de la ciutat antiga, aclarint els ferrellons de gent que los habita per medi del aixamplament de la ciutat, tirant baix ses murades.

Però, mos sembla que, les encobehídes millores sols poden realisarse á la vez y simultáneamente, después d'estudiat y aprovat un bon plano de ensanche general, y comensant per OBRIR SES VÍAS Ó ARTERIES PRINCIPALS, ENRASANTLES SOBRE CLOACAS MÁXIMAS. (a) Tot lo que no sia comensar per aquí será perdre temps, tudar diners y pitjorar per lo futur les condicions malsanes de la nostra desgraciada ciutat. Y de que era lo més factible, seguint aquest orde, la urbanisació higiènica de Palma, no cal dubtarho. Bastava demanar, (com heu hem proposat en distintes ocasions, desde l'any 1868) permís per obrir sis grans portells á les murades, en direcció á ses principals exides foranes, terraplenant sos fossos sens incomunicarlos, y unint per ponts de ferro el passeitj alt de ses cortines; interín arribás es día d'assolar els baluarts, y de convertir els seus emplaçaments y els camins de ronda, en un passeitj de circumvalació, entre la ciutat vella y son radiant aixamplament. ¿Qué perdía la plaza fuerte de Palma, obrintli mitja dotzena de bretxes, sitant meteix no está artillada? Y ¿qué més pot desitjarse per ara, si se logra l'establiment immediat de sis noves comunicacions ab l'exterior, articulades ab la plassa de Cort?

Però, á forsa d'enrahonarne molt, casi sempre els qui manco s'en entenen d'aquests complicats projectes, á forsa de no interessarhi gens els amigs del pahis; y á forsa d'intervenir é inutilisar l'alsament del plá de Palma, comensat per facultatius que no volgueren degradarse servint al caciquisme polítich,..... mos trobam amb un ensanche real y efectiu, extra les intactes murades de Palma, sens ordre ni concert, ni rasants, ni alcantarillado, ni cap condició de les essencials en tota nova urbanisació. Si á cualcuna s'han subjectat es á la injustíssima suscrita p'els amos dels solars y de les noves construccions, de que, en su dia, si aquestes resultan dins vía pública, (una vegada aprovat es pla d'aixamplament) ¿se derribarán á costas de sus propietarios, sin derecho á indemnización alguna! Y pensar que el pla enviat á Madrit, y qual aprovació se demana, (b) conté ba-

(a) Entenguenmós: aquests carrers haurien de ser: (conforme estudis que tenim fets) desde la plassa de Cort passant per la Font de ses Tortugues, carré de Zaganada, al través dels de Ribera y Sant Martí, y s'hort d'en Moranta, cap á la Pursiana.—Desde sa cantonada de l'iglesia de la Concepció, travessant el carrer de Bonaire, cap al Camp d'en Serralta.—Desde mitjan carré dels Oms, travessant el Rebellín cap al camí de Establiments.—Desde la plassa ex-Banch de s'oli, per entre S. Felip y la Mercé, cap als Hostals nous.—Desde la plassa de S. Francesch, cap á la porta de Sant Antoni, y desde la del Temple, travessant s'hort, cap al camí vey de Lluchmajor.

Dites vias transitables, ab sos conductes inferiors, serían obras d'aixamplament dins la ciutat vella acursant distancies, facilitant ses distribucions d'aigues, gas, electricitat, etc., etc.

(b) No més hem vist copia de la barriada devant la Porta del Camp; per aquesta mostra judicám.

riades distribuïdes amb solars casi tots de planta triangular, y placetes ahont hi abordan, *cinch, sis, set, vuit y nou* proves d' edificis..... Aquesta orientació de carrers ¡si que serà higiènica, venga de hont venga es vent!

* * *

Llástima que els erudits estudis y els valiosos treballs d' enginyers com el Sr. Estada y el senyor Garau, y de metjes com el Sr. Riera, hajin de resultar esterilitats per la malahida política ó per la impotencia dels pochs ciutadans que judican ab criteri intel·ligent, mentres l' estulticia del vulgo lleg presumeix resoldre amb un tres y nores, el problema de vida ó mort per la futura urbanisació higiènica de la nostra *ciutat malsana*.

B. FERRÀ.

À LA CREU!

MEU de creure, germanets meus, que, com diu lo Evangelista Sant Juan, en el principi existia Deu, aquell Ser incompreensible qu' es infinit en ses perfeccions, es etern, sabi, just; y desplegava la perfecció de la seua vida ab s' intelligencia y el seu amor: s' intelligencia no era més que la comprensió del seu propi ser, ó sia lo qu' anomenan els filosofes el seu Verbo intern qu' era tan expressiu de l' essencia divina, tan al viu treya sa semblansa que per forsa hagué de succehir que va neixer un amor immens entre el Verbo y aquella essencia perfectíssima, brollant d' aquesta manera del Pare y del Verbo lo Esperit Sant.

Vengué un dia que aquest Verbo qu' es el Fill de Deu tot flametjant d' amor s' ajonoyá baix dels peus del etern Pare, y li digué: Pare meu, vos deveu recordá d' aquell arbre que sembrareu dins el Paradís, perque tastant el seu fruit conservassin els homos sa dot d' immortalitat; y d' aquella serp de bronso que fereu enlairá dalt una percha en mitx del poble d' Israel, perque la seua sola vista fos lo bálsam de ses ferides. A mí m' es passada una idea consemblant per la salvació dels nostros estimadíssims homos, aixida maravellosa del meu sèny, y creada á la nostra imatge; y es d' adressá una creu en mitx de la terra, demunt una altura, perque tot el mon la pugue veure y lliurarse d' un cop del seu naufray.

El Pare Etern ab lo cor esbendrit de amor y sentiment li assentá 'ls brassos demunt, besá 'l seu front, y baixá 'l fill de Deu damunt el mon per habitá en mitx dels homos vestit lo mateix qu' ells. Infantó com els demés infants d' Egipte ò Nasaret no tenia altra idea més qu' entrevevá dos llistons y durlosse ara á n' el pit ara á sa boca brufats ab les argentades perles que caién dels seus uys. Si mancava 'l Nin Jesús era que passava 'l temps amanyagant aquella jugueta misteriosa com si temés qu' abans d' hora endevinassin els homos el seu gran secret. Oh secret gran qu' havia d' obrirnos per sempre l' escansell etern del paradís!

Passaren anys y més anys, y aquell ninet sempre ab sa boca sorrissenta y els uys plens d' amor arribá á ferse homo tant bo y tant sant, tan innocent y amable que á tothom guanyava 'l cò. Si caminava pels pobles y les ciutats tothom li anava en torn; si surtia al camp ó pujava als turons pera mostrá milló en mitx dels paisatjes deserts l' immens amor que tenia vers dels homos tots li pegaven darrera; cercant plomá una mirada tendra dels seus uys, ó ses paraules de celestial doctrina.

Però ¡què es de vaivé 'l cor humá! si aquests eran oveyes fidels entra y entra ni'n venien altres tant rabelles, tant afanyades per perdre á Jesús que ab coverbos y marmulacions no estigueren llestes fins qu' hagueren dutes les bones al seu partit; y haguesseu vist al mon alsat tot cuantra 'l Fill diví: damunt aquell front clá y tranquil com les aygos d' una font, com la riaya d' un Angel s' ennigulá tot el cel; l' esperit de les tenebres parexia qu' havia presa la tasca de corre el mon y umplí de fosca l' enteniment dels homos, y el seu pobre cor d' un òdi verinós cuantra 'l Fill de Deu; y lo mateix qu' en mitx de tenebres y llamps y trons baixá Deu ab les taules de sa lley damunt la muntanya del Sinai, ara en mitx d' aqueixa tempestat esclata damunt el calvari el gran secret d' aquell infantó, compareix una creu, sancatjada, esglayadora... devant els uys de tothom, y tot el mon plorant y pegantse tochs p' el pit, puja á ajonoyarse devant ella per devallá la muntanya ab l' herencia de la gloria.

Aqueixa creu que plantá Cristo Jesús damunt el Calvari ecisteix encara, y no soliament en molts de paratjes y en les nostres Iglesies colombram estesos els seus brassos salvadors sinó també dins els nostros cors: qui hi ha de noltros que no 's senti el pès d' una creu damunt el seu cò?... Els pobres tenen sa creu, els richs tenen sa creu, els trabayadors y els relligiosos, els joves del poble y els estudiants tots duen sa creu; perque aquesta no l' ha lligada Deu á n' els doblers ni á la pobresa, ni al cansament ni al descans, sinó á n' els cors dels qui ell estima y Deu mos estima á tots. Ditzós aquell qui puja sovint á abraçar la creu que plantá Cristo damunt el seu cò, perque en ella hi trobará juntes sa creu y sa gloria.

PERE A. MAGRANER.

Relliquiari de Mallorca

VI

LA BTA. VERONICA JULIANI

Demá dia 9, aniversari de sa mort, s' exposa en l' iglesieta de les Caputxines á Palma, una estatua dins una urna, facsimile de la que conté la major part de l' ossamenta d' aquesta benaventurada, en son convent de Castelo (Italia.) Fou portador d' una petita relliquia de son còs y de la *faq* modelada en cera, el Rnd. Pare Cayetano Ignaci Seguí (a. c. s.) gran predicador, ex-Jesuita.

Valgan, aquestes noticies, que mos ha facilitades el Sr. Capellá de dites monjes Caputxines, pera que el poble sápia l' entitat de dita estatua y relliquia.

NOTICIES HISTÓRIQUES

Any 1578. Dia 9 de Juriol en Lleida morí son pastor el bisbe D. Miquel Tomás de Taxaquet natural de Llummajor, regonegut per un dels primers talents, qu' assistiren al Concili de Trento; canonista dels més aventatjats de son temps; escritor eminent en ciencias eclesiastiques, á qui confiaren: el Papa la correcció del *Dret de Graciá*, San Carlos Borromeu, Arcabisbe de Milán, la direcció de sa conciencia; y la Beata Catalina Tomás, paisana y parenta seua, varies consultes respecte certes dificultats de sa vida espiritual.

AL PUIG-MAJOR

Els niguls tens per corona,
los alts cims per ton pilá,
del teu manto es ampla fona
la rimeta de la má.

Vessa 'l teu front flayra pura
que sols gosan els voltons;
si mir al cel es s' altura
com de la terra 'l teu fons.....

Un Angel me sembla veurer
just damunt ton cucuyó.....

—Es lo Custodi de Soller,
qu' es son guayta 'l Puig-Major.

MAGRANER.

Rebut y agrahit

Encara que tardèt dam conte d' havermos arribats:

Reforma de la Música Religiosa, colecció de artículos de polémica, publicados en el periódico *La Almudaina* por D. Miguel Amer, (de la Capella de Manacor.)

Guia práctica para la aplicació de abonos quimicos ó minerales, con las fórmulas calculadas para los terrenos de las Baleares, por D. Pedro Estelrich, (de este mismo autor.)

Crèdit de Catalunya, setmanari, (n.º 1.)

Boletín de la Biblioteca Museo Balaguer, época 3.ª (del n.º 1 al 6.)

Revifalla, poesia de D. Joseph M. Folch y Torres, (del autor.)

El Orbe Católico, n.º 8, corresponent al 24 de Juny, p. p. que conté hermosos cromos y fotogravats, y artículos del Emm. Sr. Cardenal Cascajares, Excm. Sr. Arquebisbe de Granada, Ilm. Sr. Bisbe de Ciudad Rodrigo, y M. I. Senyor Governador eclesiástich de Cuenca. També inserta *La Voz de los Prelados*, por D. F. Jarrín, Magistral de Salamanca; y *pensaments* del Arquebisbe de Búrgos, Bisbes de Pamplona, Tarazona, Jaca, Salamanca, Menorca, Segovia, Lugo, Vich y Plasencia; dels Académichs, D. J. M.ª Sbarbí y D. M. Mir, del P. Fidel Fita, S. J. y del P. E. Llanas, escolapio, entre mig d' altres originals de nomenats sacerdots y de distingits escriptors seglars, en prosa y en vers....

Y, á pesar d' aquesta llista de noms respetabilíssims que pareix que patrocina aquesta revista, hem llegit en la *crónica*, dels números 6 y 7, conceptes y manifestacions impropies de periodistes estrictament catòlics. *Feim constar aixó* sens obehir á escitacions de ningú, pues sempre hem judicat amb criteri propi, més ó manco acertat pero unit á recte intenció. Perdonám als nostros inimichs que mos provocan y calumnian. *Intelligenti... pauca.*

CRONICA SETMANAL

AIXUTA

Ydò, heu de pensar y créure qu' en Tomás d' ets Am-buys m' ha endossat es cuyeròt: en bones mans heu posa. Ell pareix que ja estava un poch cansat y sa fregidina de s' escabètxo frit l' incomodava, y jo he dit «no-rès, el faré aixut y si á n' es lector no li agrada que no 'n menj»; lo qui es avuy será primèta sa racció, però, (del mal el menos), per ventura encara no la vos acabaréu.

Aquí no passa rès de particular, trèt de lo que tantes vegades vos ha redepredicat es meu antecessor, més que uns cuants nigulòts que venen, fan un parey de tròns, llavan sa pols y s' en van. Ara si voleu sèbre qualque cosa de lo que va succhí la setmana passada y la present fins á dimecres día 4, poréu llegí es diaris.

Jo no més he sentit á dir que ses festes de S. Margal y de S. Pere anaren bé y que per qualque carré véuen banderes y cada'als: fruita del temps.—Es día de S. Pere pareix que posaren es ruch a 's porxo á n' es lletés que venian aigo ab llèt, trabucantlos es cada' dins sa cunèta. —Diu-

menje entrá de Rector á S. Miquèl el Rvd. Sr. D. Francisco Mir, que fins llavò heu havia estat de Lluchmajor; Deu li dó acèrt en el desempeño de su nuevo cargo.—Dilluns a vespre se va senti mica de remor devés es carré d' eu Bosch, hey acudiren y gracias á Deu, no més varen esser trèt pisos que havian passat per avall; no hey hagué desgracies.—A sa festa del Beato Ramón, hey va assistí més gent qu' els altres anys; D. Miquèl Gayá feu un bon sermó, en mallorquí: ¡Gracias á Deu!—Are pareix que tomen sa torre d' en Pau.—Ja tenim bous; diuen que no sé qui es qu' ha de vení á toreá: això es lo principall Ó som espanyols ó no heu som!—Per de pronte á s' hort del Rey ja s' ha instalat un altre *chineatografo*—Per lo demés, ses acostumades brègues á varios carrés y *perances* de carros, etc.

Are pasarém á ocuparmós de ses cuestións internacionals: A la Xina es *boxers* donan que fer á ses potències; á Pekín han assassinat es nostro Cònsul; s' insurrecció s' estén de cada día y ..... dispensau, que ja estich marejat y justament ara s' ha posat á ploure: senyal d' aigo.

PERE ESTEPA

CREPELLS Y DOLCETES

Lulisme.—Sembla que ses llevorettes que ha tants d' anys sembram á Mallorca, desde que es Director d' aquest setmanari fundá la *Sociedad Arqueológica Luliana* y el *Bolletí* que du aquest nom, enguany han fructificat copiosament. Sinó que heu digan: la revista *Al rededor del Mundo*, ahont el Doctor Jaume Pomar, hi ha publicat l' erudit trabay *El Filósofo Santo*; *La Creu del Montseny* que commemorá la *Conversió de Ramón Lull*, dedicantli un número extraordinari ilustrat; el citat *Bolletí*, que acaba d' exir á llum amb la *descuberta d' un autógrafo* del nostro compatrici, feta á Venecia p' el nostro antig company de fundació de *L' Ignorancia*, don Mateu Obrador; *Mallorca*, revista decenal, que també transcriu l' *Exposició del sistema científich Luliá*, recent publicada per Mossen Salvador Bover, á Barcelona; y algún altre de que en tenim noticia.

MALLORCA DOMINICAL s' honra ab la colaboració d' alguns joves lulistes que ajudarán al restabliment de la tradicional devoció al savi Martir, cual existencia se tenia olvidada.

Deu benehesca tots aquests esforços, y vulga que prest vejem continuar s' impressió de les obres Lulianes que tan pulcrament comensá lo nostro amic D. Geroni Rosselló.

S' Hort del Rey.—Per lo que se veu, ara que han arrasat es *biombo* del Teatre-Circo, si l' Ajuntament de Palma y els nostros Diputats á Corts, haguessin sabut y volgut obtenir l' *usu-fruit* d' aquella extensa superficie (en lloch de pretenir una cessió impossible d' otorgar) l' entrada á Palma desde el Moll, sería un pas espayós y de bona vista; y més si en son centre si alsás una font brolladora, ja que no hi plantassin el monument á Ramón Lull.

Bé es vè qu' el nou empresari, que ha d' explotar aquell terreny, podrá comportar qu' el públich se passetji p' els llochs que romanguin desocupats, entre cafés y teatro, però... els vesins de Palma ab sos infantons, no tendrán dret á divertirshí. com heu fan dins sa mica de Glorieta ecistent per mostra.

Y d' aquí que hajam lograt l' *usu-fruit* del Parque de Bellver,.... ¡n' hi ha per una estonal!

Sant Matgí.—Prop de coranta anys fa que posaren sa primera pedra, y miraló amb so cimbori entretengut, esperant que els feels de l' Arraval, amb ses catorce mil ànimes, fassin un esfor per alsar les posts que cubreixen la nau, y construir sa volta definitiva.

Si se tractás d' un establiment de recreo-industrial,.... tal volta ja estaria redecabat.

Un poble tan gran y numerós, y,.... sens iglesia!